

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 128 - Any III - Epoca III

Barcelona, 16 de Desembre de 1933

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

La traïció de la F. A. I.

Apagats ja els esclats del darrer intent de revolució catastròfica ens cal examinar, fredament i serenament, el seu origen i les seves conseqüències.

En primer lloc, la Federació Anarquista Ibèrica és una entelèquia. És una cosa que no existeix en concret. És una suposada organització revolucionària, que ni és revolucionària ni és tal organització.

La F. A. I. no és altra cosa que el conglomerat d'uns quants elements tèrbols que han aconseguit agafar els organismes directius de la C. N. T. i des dels llocs de comandament d'aquesta agitant força sindical llençant de tant en tant unes ordres de revolta que, corejades pels esgarrips truculents d'unes quantes publicacions que posseeixen, cuallen i esclaten en aquests moviments esporàdics que, com els de la darrera setmana, aconsegueixen de moment un nombre més o menys crescut de víctimes i... d'una manera immediata, res més.

La F. A. I. és, doncs, la Confederació Nacional del Treball o, més concretament, els Comitès Directius de la Confederació que caldegen l'atmosfera amb les truculències dels diaris «Solidaridad Obrera» de Barcelona i «C. N. T.» de Madrid. Poca cosa, en resum, i cap contingut espiritual, en definitiva.

Resulta, però, que aqueixa F. A. I. tan insignificant, tan poca cosa, pot crear conflictes i organitzar moviments de gran envergadura per llur extensió com el que acabem de presenciar; pot llençar a la rebel·lió centenars de grups disseminats per tota Espanya que tenen armes i elements de destrucció abundants; pot apoderar-se, encara que sigui per poques hores, d'Ajuntaments i de Jutjats i de poblacions senceres; pot volar ponts i fer descarrillar trens i cremar edificis; pot assassinar impunement unes quantes dotzenes de guardians de l'ordre i de ciutadans innocents; i, sobretot, pot donar, mirant-ho des d'un pla exterior, la sensació de perseguir la finalitat de canviar revolucionàriament l'organització social del nostre país.

Com s'explica que una cosa inexistente i sense cos, com la F. A. I., pugui obtenir resultats semblants i amb quins elements compta?

Per a fer un moviment revolucionari calen tres coses: diners, massa de poble i organització.

De diners la F. A. I. no en té ni en pot tenir, perquè els fons de cotitzacions de la Confederació Nacional del Treball són gairebé nuls o llur volum està molt lluny de poder finançar, ni les campanyes de propaganda anarquista i apolítica, ni la premsa de la C. N. T. — que per la seva condició obrerista no pot tenir vida pròpia — ni, molt menys, el cost d'aquells moviments revolucionaris esporàdics, que sofrim de tant en tant. La fabricació de bombes i d'explosius i de líquids incendiàries i, sobretot, l'adquisició d'armes que la F. A. I. posseeix en abundància, exigeixen fortunes considerables que no es poden aconseguir ni amb el producte d'un quants atracaments que són de pràctica corrent de la F. A. I. Sabut és que les cotitzacions i els productes dels atracaments se'ls mengen els elements directius de la C. N. T. que viuen a cos de rei com a perfectes burgeses que són.

Els diners surten de les caixes dels monàrquics d'aquí i de fora d'aquí; i les armes surten d'Eibar donant la volta per França i entrades de contraban a la península. Són els elements directius de les dretes que paguen, perquè els convé sostenir un estat d'agitació constant que esbatani les portes per tal que pugui entrar per ells un feixisme o una restauració monàrquica.

Això no és cap secret per a ningú. Queda, però, un aspecte més greu que és el que ens cal examinar i no perdre de vista i és el que fa més perillós l'actuació de la F. A. I. És la massa que els segueix. És la massa que ni és ni pot ésser faista, perquè no

La gravetat de la situació actual

Manifestacions del company Comorera

Pocs dies abans d'allitar-se per manament facultatiu en la necessitat de trobar el repòs indispensable per a refer la seva salut castigada per una vida de treball i d'intensa actuació política, el company Comorera havia arribat d'un viatge d'informació política per les terres de Castella i Andalusia. No cal dir l'interès que havien de tenir les seves manifestacions. Per això, tot i riscant la malvolença del company metge que té cura del seu guariment, ens hem atansat al seu llibre per recollir per als companys i lectors de JUSTICIA SOCIAL unes quantes impressions sobre el seu viatge i la situació política actual.

—Digueu en primer lloc — ens demana i no cal dir amb el gust que ho fem — el greu que sento per al meu allunyament forçat de la vida política activa en uns moments en què tan necessària és la intervenció de tots... Es concentra un moment en si mateix i continua, greument, pausadament:

—Durant la meua estada a Madrid, vaig poder veure la moral esplèndida dels treballadors castellans. Allí, com ací i amb més motiu que ací, veuen que el període democràtic de la República ha acabat i que cal ara adoptar altres mètodes de lluita, més enèrgics i més contundents. La radicalització de les masses socialistes i de la U. G. de T., és conseqüència natural d'aquesta constatació i em plaguè de veure a tot arreu una noble impaciència i un esperit decidit per a la lluita i per a tots els sacrificis necessaris per a defensar i mantenir les posicions conquistades.

Però si interessant fou posar-se en contacte directe, amb les masses castellanes, més ho fou amb les masses andaluses, les quals, en aquest moment, interpreten, millor que cap altra, per les condicions de l'ambient local, els afanys revolucionaris del proletariat espanyol. A Còrdova vaig tenir ocasió de parlar amb representants de totes les contrades andaluses. Tots coincidiren en la urgència d'una decisió revolucionària. Allí, en aquelles terres maledes, la reacció ha posat càlca-

ment al descobert tot el seu pla. Per una banda tracta d'apartar les masses de la U. G. T. i del Partit Socialista donant molts jornals — sempre, naturalment, sota de les bases dels Jurats Mixtos —, fent promeses de treball permanent per a quan ells siguin amos dels ressorts de l'Estat. Per altra banda bolcoteja d'una manera implacable els grups sindicals que demostren una major fermesa revolucionària i ha començat ja la persecució individual contra els companys més decidits i més incansables. La llei de termes municipals no és complerta i la llei de Jurats Mixtos és lletra morta. Les autoritats governatives i judicials són còmplices, per acció i per omissió, d'aquesta ofensiva reaccionària. Aquest doble joc de la reacció és perillós i justifica la impaciència dels nostres companys, els quals tenen una gran confiança en la força del proletariat català i creuen que una reacció coordinada amb nosaltres seria suficient per assegurar l'èxit d'un moviment revolucionari...

Comorera reposa un moment i continua:

—De moment, però, la reacció ha aconseguit el que volia. El fracàs del moviment faista allunya per un quant temps les possibilitats de la nostra acció. La reacció ens ha combatut i ens ha vençut momentàniament en el nostre propi terreny. El nostre avantatge estratègic havia de consistir en una acció ràpida per evitar la consolidació parlamentària i governamental de les dretes i evitar que s'apoderessin dels ressorts del poder on es faran forts. No hem estat amatents i la reacció ha aconseguit el seu primer objectiu.

La lluita, per això, no es deturarà ací. I amo més o menys avantatge nosaltres l'hem d'afrontar. Cal tenir en compte que en aquest combat la reacció seguirà la tàctica del desgast. Si els esdeveniments no es precipiten per la pressió nostra o per la pressió de l'extrema dreta, la reacció governamental no tindrà cap interès a posar-nos davant de fets violents, que puguin crear un estat passional. En la primera fase, un govern Lerroix ens empenyarà a protestes de diferent caràcter segons ens trobem a Catalunya o a fora de Catalunya. Fora d'aquí, l'acció més important haurà d'anar a càrrec de la U. G. T., puix cap de les lleis socials es compliran com tampoc es compliran les agraries.

Ací, a Catalunya, els partits d'esquerra hauran d'entrar en un moviment d'agitació a favor de l'Estatut. Catalunya toparà amb les primeres dificultats perquè la reacció necessita trobar una base sensamental popular per a la seva acció i a tal fi concentrarà tots els seus esforços contra Catalunya i contra l'Estatut per girar-se després contra tot el contingut laic i socialitzant de la República. L'agitació que tot això provocarà entre les masses proletàries d'Espanya enrobustirà, fatalment, el moviment que en les classes burgeses s'està iniciant — i ara amb motiu dels darrers esdeveniments n'hem vist manifestacions ben eloqüents — a la recerca de l'home fort que torni a salvar Espanya. I d'aquesta manera, la fase obrera per la F. A. I. es tancarà amb un cop d'Estat, que la reacció creu de fàcil realització, puix compta tenir-nos vençuts en aquella hora per la decapitació de les nostres

¿S'ajornarà la llei de contractes de conreu?

Amb la consegüent sorpresa, sense dubte, la classe obrera del camp català, i els nostres companys en particular, s'hauran donat compte de l'acord d'ajornament de la discussió de la Llei de contractes de Conreu.

La nostra minoria al Parlament de

(Passa a la pàgina 2)

organitzacions i l'apatia de les masses.

Aquest procés, no serà, però, tan fàcil com la reacció es creu. Ací a Catalunya en tenim una bona prova. La creació de l'Aliança Obrera, composta de totes les organitzacions de classe, és un fet que cal subratllar amb tota la importància que té. La Unió Socialista de Catalunya ha estat una de les organitzacions més interessades en la seva creació puix espera d'ella un millorament de la posició estratègica del proletariat català, en evident inferioritat fins ara amb relació al de la resta d'Espanya, per la seva fragmentació. Privat d'iniciativa d'acció, puix tota actuació ha d'anar articulada a la general d'Espanya, la missió principalíssima de l'Aliança Obrera és la d'organitzar i preparar immediatament la classe obrera enquadrada en ella per tal que pugui respondre en el moment que calgui. En aquesta tasca no li deu mancar, ans al contrari, la col·laboració fèrvida de tots els nostres afiliats i de tot autèntic revolucionari.

ARDIACA

Un manifest de l'Aliança Obrera

Als treballadors de Catalunya i Espanya

Companys: L'avenç de la reacció capitalista és un fet de caràcter mundial que ningú no pot negar. Malgrat això, a cada país adopta característiques especials.

A Itàlia i Alemanya s'han condensat en un feixisme criminal i destructor que vol retrotraure aquests pobles a les formes polítiques del temps medieval.

En altres països d'Europa i Amèrica adopta modalitats que, sense disminuir en res el seu caràcter odiós, tendeixen a aconseguir el que es proposa, encara que, aparentment, es mostri inclinat a respectar les condicions econòmiques i polítiques que en aquests casos predominen.

En el nostre, a Espanya, veiem ja clarament com tracta de triomfar. Primer, corromp el cos electoral recorrent als procediments més infames per portar al Parlament, si no una majoria absoluta, sí una minoria que sense comptar amb ella no es pot governar. Després, empeny el Govern a proclamar l'estat de prevenció assenyalat en la llei d'Ordre Públic, amb la qual cosa deixa la classe treballadora inermes i sense mitjans de defensa contra els atropellaments que el Govern vol cometre, i que afavoreixen les dretes reaccionàries.

I més tard, com a tercera etapa de la seva acció, infame i canallesca, es val de la inconsciència de les masses treballadores agrupades a l'entorn de la F. A. I. i de la C. N. T. per tal de

llançar-les al carrer i portar-les al xoc brutal contra la força pública, i aconsegueixen, amb aquest maquiavelisme dues finalitats, igualment favorables per a ella: Commocionar l'opinió, pe rtal de justificar les més grans monstruositats del Poder Públic i sembrar el terror, la desolació i la mort que justifiqui un cop d'Estat reaccionari i feixista. Càlculs deduïts lògicament dels fets. Però no prevaleran.

Per tal d'impedir-ho, ací estem nosaltres. Les entitats sota signants, de tendències i aspiracions doctrinals diverses, però unides en un comú desig de salvaguardar totes les conquestes aconseguïdes fins avui per la classe treballadora espanyola, hem constituït l'«Aliança Obrera», per tal d'oposar-nos a l'entronitzament de la reacció al nostre país, per tal d'evitar qualsevol intent de cop d'Estat o instauració d'una dictadura, si això es pretén i per tal de mantenir intactes, incòlumes, tots aquells avantatges aconseguïts fins avui i que representen el patrimoni més estimat de la classe treballadora.

Treballadors de Catalunya i d'Espanya: Féu com nosaltres hem fet. Abandoneu les querelles que us allunyen dels vostres companys d'exploració, encara que conserveu i defeneu els vostres punts de vista doctrinals, a fi de constituir els Comitès locals i comarcals antifeixistes i d'oposició a l'avenç de les forces reaccionàries, per tal que sintetitzin les

seves aspiracions en un organisme representatiu nacional. Oposem al feixisme i a la reacció el mur impassable de la nostra voluntat i de les nostres decisions.

Per a les organitzacions de Catalunya que vulguin unir-se i cooperar amb nosaltres, les invitem a enviar la seva adhesió a l'adreça següent: Rauric, 14, principal, Comitè d'Aliança Obrera.

També els anunciem que quan les circumstàncies ho permetin, convocarem una conferència regional de totes aquelles organitzacions que estiguin d'acord amb l'obra que ens proposem realitzar.

Treballadors organitzats de Catalunya: ¡Envieu les vostres adhesions! ¡Que ningú no falti en aquest front obrer antifeixista!

¡Visca el front obrer antifeixista!

¡Visca la unió de la classe obrera per a la defensa de totes les seves conquestes!

Per la Unió General de Treballadors, Vila Cuenca; per la Unió Socialista, Martínez Cuenca; per l'Esquerra Comunista, Andreu Nin; pel Bloc Obrer i Camperol, Maurin; pel Partit Socialista Espanyol, Vidiella; pels Sindicats d'Oposició, A. Festaña, i per la Unió de Rabassaires, J. Calvet.

Nota.—Essent aquest un front obrer exclusivament, les organitzacions polítiques i partits que no siguin de classe, hauran d'adherir-se moralment, però no ésser membres efectius d'ell.

¿S'ajornarà la llei de contractes de conreu?

Catalunya no permetrà que prosperi semblant acord que té tot l'aspecte d'una manobra de la Lliga, amb la qual s'han deixat sorprendre els diputats d'Esquerra Republicana. No permetrem ajornaments de cap mena perquè la discussió de la Llei de Contractes de Conreu la considerem un compromís d'honor que hem contractat amb els veritables productors de la terra i cal dir també, que considerariem una feblesa imperdonable el fet d'ajornar indefinidament la discussió d'una llei que és un pas vers una sana concepció de justícia social.

Estem atents. No volem ni podem creure que la majoria esquerrana del Parlament de Catalunya es deixi atropellar per les opinions egoistes d'una minoria que en lloc de defensar ideals sagrats defensa interessos de gent privilegiada.

Però si malgrat la nostra creença d'agut consens que la Llei de Contractes de Conreu fos abandonada o posada en segon terme, la minoria i el partit de la Unió Socialista de Catalunya es faria seva aquesta llei i, millorant-la, com escou a la ideologia nostra i a les veritables necessitats del conreador català, la portaríem per tot Catalunya com una bandera de combat perquè tothom conegués que són els que defensen els drets dels que treballen i qui són els que els sabotegen.

La persecució de la premsa obrera

Protestàvem en l'edició anterior contra la repressió sistemàtica que sofreix en general la Premsa obrera, i particularment contra la persecució als periòdics socialistes, en forma de denúncies i recollides incomptables, arma vil del Govern del senyor Martínez en ple període electoral, coacció oficial revoltant i indigna.

Avui hem d'insistir en la nostra protesta, perquè el sistema arbitrari continua aplicant-se contra nosaltres. Sabem que, de moment, no ens escoltaran els responsables de tantes infraccions, però tenim el deure de consignar els fets i anar establint un balanç per a més tard.

Repetim que no som sols en aquest privilegi honorós de persecució a la Premsa. Entre les excepcions que vam dir que ens acompanyaven—mentre poden sortir impunement els líbels monàrquics i feixistes—hem de fer constar la dels periòdics comunistes *Mundo Obrero* i *Catalunya Roja*, entre altres. Una companya ens escriuen exclamant-se perquè no els esmentàvem, i no tenim inconvenient—ana al contrari— a posar-los al costat de la nostra Premsa en aquesta llista d'honor; si no ho havíem fet abans en forma explícita, fou simplement per oblit involuntari.

LES ELECCIONS A CANDIDATS Per Barcelona

Dimabte passat tingué lloc, a la Casa del Poble de Barcelona, l'elecció definitiva dels candidats que les Seccions de Barcelona-Ciutat presenten en les vinentes eleccions municipals.

Després de nodrida votació sortiren elegits els companys Martínez Cuenca, Granier Barrera i Rosell Montané com a titulars i Palomas, com a suplent. En ordre de vots següen els companys Coloma, Joan Capdevila, Soler, Boira, Ardiaca, Viladomat, Botella, etc.

COMARCALS

Bisbat del Penedès

ACTE CIVIL

El proppassat mes de novembre va contraure matrimoni civil el nostre vlgut company i soci de la U. S. C., Secció local, en Félix Banach Junqué, amb la companya Adela Cornella Jané.

La Secció local de la U. S. C. fa vots de ventures per als companys Banach i Cornella.

Les eleccions municipals properes comencen a portar ja enrenou entre els burgesos i propietaris locals.

Les entrevistes a casa d'ells ja sovintegen prescindint de les societats polítiques de la vila. Així es pot dominar més al poble. Sense donar la cara. Com en els temps de la monarquia i del caciquisme més descarat.

En aquestes entrevistes domiciliàries s'hi han trobat ja els antics i irrecunciables enemics que abans caciquaven el poble, cadascú des del seu casinet.

La República els ha juntat i ha fet possible llur enllaç, que abans les ambicions, els personalismes i l'absolutisme feien impossible.

Quelcom hi han guanyat i nosaltres ens en alegrem força, perquè hem pogut donar-nos compte de fins on arriba el seu odi i la seva bilis envers la classe treballadora.

Que no s'entristeixin i procurin agafar noves forces, encara que siguin de flaqueza, que en Gil Robles i en Lerroux els ho agrairan.

Aquí existeix una Societat anomenada Unió Republicana Federal que arplega als exclusivistes del Republicanisme.

Amb motiu de les eleccions a les Corts Constituents de 1931, foren expulsats d'aquella Societat uns quants socis, perquè votaren la candidatura republicano-socialista, i allegant que havien mancat al seu reglament en no votar la candidatura de coalició que presentava en Marcellí Domingo.

Ara, en les eleccions a les Corts ordinàries de la República, alguns dels mateixos dirigents de 1931 que decretaren l'esmentada expulsió, han votat la candidatura lliguero-carlina, i la Societat de referència es queda tan fresca i tan tranquil·la.

Es veu que votar contra la República no es manca als seus reglaments ni al nom que porta.

Són atzars de la vida i de l'evolució dels temps.

CORRESPONSAL

Pineda

LA TERRA, PERO, VA GIRANT

Abans de les eleccions, de tots els nuclis dretistes de Pineda sortien veus formulant aquesta pregunta: ¿Què ha fet l'Esquerra? Aquesta qüestió: «¿què ha fet l'Esquerra?», era la base de la propaganda buida que feien aquells homes plens de fel i de ranconia, no pas contra l'Esquerra que tant anomenaven, sinó contra un home que no n'és de l'Esquerra, la conducta del qual haurien de respectar i imitar tots aquells que el detracten i calumniem en aquesta vila.

Creieu, pinedencs, que les campanyes dels nostres lliguers contra l'Esquerra i la Unió Socialista de Catalunya (que per a ells és el mateix), són campanyes d'ideals contra altres ideals oposats? No; són campanyes d'interessos contra els ideals d'un home superior en sentiments d'humanitat i en intel·ligència a tots ells ple-gats.

El triomf obtingut per la Lliga a Pineda, els omplens d'orgull i satisfacció, però els provoca també un estat morbos que elsatura el cervell de fantasies pintoresques i reaccionàries.

Entre aquestes fantasies, recollim la impressió que abans de pocs dies s'obriran moltes feines i tothom treballarà. Però no asseguren at tothom menjarà i tampoc si l'Església ha trobat la fórmula d'allargar les hores de sol diàries, per mor de que els jornalers de la terra tinguin la satisfacció de fer jornades de treball més llargues. En canvi, ja es dona per cert que un propietari cavernícola pinedenc, ha trobat una solució que provocarà una reacció social favorable a les dretes, molt més gran de la que significa el triomf electoral darrer.

Ell ha descobert que, abaixant tres pessetes el jornal dels seus obrers, li queden diners per llogar més jornalers i així cooperar a la solució de l'atur forçós i donar, de moment, una mostra, als que fins ara han governat, de com s'endega això de la manca de treball.

S'han cursat, també, demanadisses d'importància als vivers d'esquirols de Barcelona, per preparar-se, els que volen donar feina, quan hagin de fer neteja dels obrers de la C. N. T., que, no votant, els votaren.

I, per acabar, mentre la terra va rodant, anem veient com es fa ací una organització feminista dedicada, després de la feixuga tasca de la pesca de vots per a les dretes, a formar la llista negra de les consciències recalitrants, que no volen comprendre els avantatges espirituals d'anar al costat de gent superior, de la gent que ha de donar tanta feina (tanta feina a treure'ls d'una vegada). És el seu darrer veure arribar les noves eleccions per consolidar el seu triomf i confien celebrar el Nadal amb algunes sumptuoses cremes d'heretges, cosa descone-guda per ells, però presentada, i que la convertirà en fet en Gil Robles per decret de la Presidència. Alerta, doncs, pinedencs, i, sobretot, pinedencs. Vigileu, que ens volten les Mata-Hari de rosari. I com que tota precaució no és per demés, fóra bo no trigar massa a encarregar el bagul laic en que ens portaran al cementiri o, també, proveir-nos d'una corda, com més laica millor, per si hem de fer, aviat, de ratm sota una branca de garrofer.

JUST

Crèdit i Previsió SOCIETAT COOPERATIVA Carta, 678, 1. Tel. 16871

CINEMA

Notícies curtes

* G. W. Pabst, recentment expulsat del «paradís hitleria» per les seves idees democràtiques i socialitzants, acaba d'arribar a Amèrica, on, sota el pavelló de la «Warner Bros.» dirigirà «El Diari d'un Crim».

* Molt aviat veurem «Napoleó: La Seva Vida», film Warner, el *scénario* del qual ha estat confeït pel conegut biògraf i escriptor alemany Emil Ludwig.

* Després de Napoleó, ha tocat el torn a Voltaire. I el film que s'ha realitzat amb aquest nom és, segons referències, un ressò magnífic de la vida i temperament del saçaç i atrevit filòsof francès.

* Decididament, la Warner vol fer coses serioses. I seguint la seva tendència moralitzadora i socialitzant, tan felicitament iniciada amb «Sóc un Fugitiu» i «L'Opera de Quat'sous», i tan regularment continuada la temporada actual, amb un bon nombre de produccions mestres, acaba de filmar la coneguda obra de Sam Ahearne «Wild boys of the road» (Tmxxeraies del carrer), que vindrà a ésser «El Camf de la Vida» del cinema tanqui.

* En quant a estrenes, no podem deixar de recomanar «Aniakchak», esplèndid documental de les terres d'Alaska, i «Els Crims del Museu», de M. Curtiz, film que demostra, encara que amb moltes vacil·lacions, la utilitat que el cinema, pròpiament dit, pot treure del concurs dels colors, ben triats i distribuïts.

ELS PORTERS ESTAN COMPRESOS EN LA LEGISLACIÓ D'ACCIDENTS DEL TREBALL

En ésser aplicada la nova legislació d'Accidents del Treball, la Cambra Oficial de la Propietat Urbana de Barcelona es dirigeix al Patronat de Previsió Social de Catalunya i Balears, demanant que fos declarat que els porters de finques urbanes no estan compresos en la dita llei; la dita Cambra es fundava, entre altres consideracions, que en resta expressament exclòs el servei domèstic.

La Comissió Revisora Paritària del Patronat desestimà la instància i declarà que els porters de finques urbanes han d'ésser considerats com a compresos en la legislació d'accidents del treball en la indústria, així com ho són en el Règim de Retir Obrer i en l'Assegurament Obligatori de Maternitat, per considerar que la prestació regular i lina reglamentada dels serveis de porteria (que són serveis de neteja, vigilància i custòdia) referents a escales, porta, il·luminació, aigua, ascensors i totes les altres instal·lacions de servei general per a tota la veïna de l'edifici, no pot ésser confosa amb el servei domèstic, que la llei defineix com a servei que és prestat a la llar o a casa particular, al servei personal de l'amo de casa i dels seus familiars i dependents.

La qüestió plantejada ha estat definitivament resolta per la Comissió Revisora Paritària Superior de Previsió, la qual, en data 23 del novembre darrer, ha dictat resolució desestimant el recurs d'alçada que interposà la Cambra de la Propietat Urbana de Barcelona i ha confirmat la resolució del Patronat de Previsió Social de Catalunya i Balears.

LA DONA QUE FA RENUNCIA EXPRESSA A LES COSES TERRENES, NO ES UN ÉSSER NORMAL. ELS ANORMALS NO TENEN DRET A INFLUÏR, AMB LA SEVA ACTUACIÓ PASSATGERA, EN ELS DESTINS DEL POBLE.

Curs de Cooperació

Encarregat per l'Ateneu «Sempre Avant», de Sans (Carretera, cantonada a Ringo), el company Ardiaca iniciarà la primera setmana del mes de gener un Curs de Cooperació en dotze lliçons, d'acord amb el següent programa:

Lliçó I.—El quadro capitalista: El treball en l'Edat Mitjana.—Naixement del capitalisme.—Aparició del proletariat.—Evolució i formes actuals del capitalisme.—Judici humà del capitalisme.

Lliçó II.—La Cooperació *provochodalliana*: La reacció popular contra l'exploatació de marçants i manufacturats.—Cooperació espontània.—Utopies i assajos.—Robert Owen.—William King.—«El Comerç Verdici de Lió».

Lliçó III.—La Cooperació *Rochedalliana*: Fundació de l'«Equitable Pioneers Society», de Rochdale.—Causas determinants i ambient de l'època.—Els objectius dels «Pioneers». L'ur xit i les seves causes.—Els principis de Rochdale.

Lliçó IV.—La Cooperació de consum: La seva funció dintre l'economia capitalista.—La seva estructura.—Cooperatives de detall.—Cooperatives majoristes i unions federatives.—L'Aliança Cooperativa Internacional.—El Comerç Cooperatiu internacional.—La producció cooperativa en el pla nacional i internacional.—Cooperatives i Sindicats.

Lliçó V.—Els problemes actuals de la cooperació de consum: La concentració.—Preus baixos o alts excessos de percepció.—La necessitat de capitals.—El finançament del consum. Sistemes de distribució.—El Comerç municipal.—La situació a Catalunya.

Lliçó VI.—La Cooperació de producció i treball: Les seves característiques i modalitats.—La cooperació de producció en els moviments revolucionaris del segle XIX.—Lluís Blanc i la Revolució francesa del 1848.—Ferran Lassalle.—La Comuna de París.—Karl Marx.—Les Cooperatives de treball en la Itàlia prefeixista.—El moviment guildista a Gran Bretanya i Alemanya.

Lliçó VII.—La Cooperació de producció agrícola: Formes primitives de cooperació entre camperols.—El cas de Dinamarca.—La reforma agrària d'Europa en la post-guerra. La Cooperació agrícola a Catalunya i Espanya.—Centrals de venda i d'exportació.—Relacions de les Cooperatives agrícoles amb les de consum.—Empreses i Comités mixtos.

Lliçó VIII.—La Cooperació de Crèdit i Previsió: Les Germandats a Catalunya.—Raffaisen i Schultze-Delitsch a Alemanya.—Les Caixes rurals.—Les «Credit Unions» als Estats Units d'Amèrica.—Els Bancs del Treball.—Cooperatives modernes d'assegurança.

Lliçó IX.—Altres formes cooperatives: Cooperatives de pesca i Pòsits marítims.—Cooperatives de venda i d'allotjament.—Cooperatives d'exploatació minera, forestal i de serveis públics.—Cooperatives intermunicipals de serveis públics.—Cooperatives sanitàries.

Lliçó X.—La Cooperació i la Unitat de classes: La neutralitat cooperativa.—La capacitat econòmica de les masses treballadores.—La Cooperació i el feixisme.—La Cooperació sota els règims feixistes a Alemanya i Itàlia.—Cooperació i Revolució.

Lliçó XI.—La Cooperació a la U. R. S. S.: Abans de la Revolució.—Durant el comunisme de guerra.—Estructura i situació actual.—Paper i perspectives en el sistema soviàtic.—Cooperació i Estat.

Lliçó XII.—L'Ordre Cooperatiu: Evolució de la idea cooperativa.—Charles Gide.—El concepte de consumidor.—La Cooperació i les doctrines collectivistes.—Les possibilitats cooperatives de Catalunya.

KARL MARX

La "Commune" de Paris

(Continuació)

pinxo a sou del govern vençut? La Commune de Paris no estava en guerra amb Prússia. Al contrari, la Commune havia acceptat els preliminars de la pau i la Prússia, havia anunciat la seva neutralitat. Prússia no era, doncs, cap belligerant. Era el pinxo, pinxo covard, perquè no corria cap perill i pinxo a sou, perquè per endavant havia estipulat que el preu de la sang, els 500 milions, li seria lliurat en el moment en què París sucumbiria.

Així es veia, finalment, el veritable caràcter d'aquesta guerra que la Providència havia ordenat per a castigar la França impia i desbauxada pel braç de l'Alemanya piadosa i moral!

I aquesta violació sense precedents del dret de gentes, àdhuc tal com l'entenen els vells juristes, enlloc de provocar la indignació dels governants «civilitzats» d'Europa, enlloc de decidir-los a declarar fora de llei el criminal govern prussià, simple instrument del gabinet de Sant Petersburg, aquesta violació els incita a considerar si les poques víctimes que pogueren escapar del cordó format a l'entorn de París no havien d'ésser lliurades al botxí de Versalles!

Quan després de la guerra més gegantina dels temps moderns es veu l'exèrcit victoriós i l'exèrcit vençut fraternitzar per assassinar en comú el proletariat, aquest esdeveniment, sense paral·lel en la histria, no indica pas, com s'ho imagina Bismarck, l'anorreament definitiu d'una societat nova que s'alça, sinó l'esfondrament de la societat burgesa esmicolada i feta pols.

El més alt esforç d'heroisme de què pot ésser encara capaç la vella societat és la guerra nacional. Però avui s'ha provat que és una pura mistificació dels governs, sense cap altra finalitat

que la de retardar la lluita de classes i finalment que cal renunciar-hi com més aviat millor quan aquesta lluita de classe esclata i esdevé la guerra civil. El règim de classes sols pot cobrir-se amb la disfressa de l'unitat nacional. Els governs nacionals tots són contra el proletariat!

Després de la segona Pasqua de 1871, no hi pot haver mai més ni pau ni treva possible entre els obrers de França i els homes que s'apropien llur producció. La mà de ferro d'una soldadesca mercenària podrà tenir per un moment les dues classes lligades sota una opressió comuna. Però la batalla esclatarà de nou, tornarà a esclatar després encara i cada vegada pendrà una amplitud major. No pot haver-hi cap dubte sobre el resultat final d'aquest combat entre el petit nombre que s'apropia la riquesa i el gran nombre, la immensa majoria, que la produeix.

La classe obrera de França és l'avantguarda de tot el proletariat modern. El París dels obrers de 1871, el París de la Commune, serà sempre celebrat com l'avantguarda d'una nova

societat. La memòria dels seus màrtirs viurà, com en un santuari, en el gran cor de la classe obrera. Els seus exterminadors la història els ha clavats a la picota eterna i totes les plegàries dels seus clergues no aconseguiran deslliurar-nos-en.

FI

(Versió d'Ardiaca)

Al Parlament de Catalunya

El company Fronjosà denuncia la complicitat dels elements reaccionaris en el moviment faista

Sessió del 12 desembre 1933

Company FRONJOSA: Senyors Diputats: Aquesta Minoria no veu amb satisfacció la suspensió de les eleccions que el Govern ens proposa. No ho veu amb satisfacció, però en comprèn la conveniència. No són aquests moments els més adequats per a cridar al poble a manifestar una opinió que la situació del moment faria impossible que es manifestés amb tota llibertat. Però jo crec que aquí hi han coses que tenen molt més valor que la importància que pugui tenir el suspendre unes eleccions municipals, i aquestes qüestions que existeixen, de les quals no se'n ha parlat ni per part del cap del Govern ni per part del senyor Ventosa i Calvell, les creiem nosaltres d'un tan alt valor que no les podem silenciar.

Jo crec que el que passa en aquests moments a Espanya és perquè els moviments revolucionaris no es poden fer a mitges, i aquí s'han proposat els homes que han governat tots aquests dos anys i mig o tres de República fer un impossible, voler portar una transformació en un país feudal, situar-lo en unes corrents liberals i democràtiques sense eliminar aquells factors que prèviament ja veien, ja havien de veure, que s'hi oposarien d'una manera sistemàtica. Per un cantó veiem que tota la mecànica de l'Estat, tota la burocràcia dels funcionaris encuats en els Ministeris, en els Municipis i en la mateixa Generalitat, continuen essent aquells servidors de l'època monàrquica i de l'època dictatorial. S'ha permès a les dretes totes les audàcies d'actitud i de llenguatge. Hem vist com es tancaven fàbriques per a llançar gent al carrer, per tal que inquietada per la fam i per la misèria adoptés posicions de violència i de subversió. Hem vist que una legislació que estructurava el dret del treball era sabotjada i incomplida, tot escarnint els obrers que contemplaven d'una manera dolorosa i indignada com, quan ells venien obligats a complir totes les lleis, la classe patronal, la classe burgesa, pot burlar-se d'aquelles que no convenien als seus interessos. I, seguint per aquest camí, veiem com les autoritats governatives, les autoritats judicials, tots aquells elements que tenien el deure d'estructurar el nou règim republicà, es situaven en una posició de tolerància i de complaença enfront d'aquestes subversions. I és clar, forçosament això havia de portar aquest estat de coses que avui estem aquí discutint. Nosaltres hem presenciat, davant del llenguatge audaç i demagògic de les pretensions reaccionàries, la impossibilitat del Govern de la República i la impossibilitat del Govern de la Generalitat; hem vist nosaltres com a diaris, a periòdics, a fulls de propaganda d'organismes que han fet el joc, que han estat al servei de la reacció i de les dretes, se'ls regalaven impremtes per a aquells diaris que havien sempre servit la monarquia i a la Dictadura; veiem diaris, per exemple, que no és possible que per la seva tirada portin el tren d'organització que estan portant, amb automòbils propis per al repartiment, és a dir, com si fossin diaris de gran tiratge, com *La Vanguardia*, per exemple, i altres de semblants; i al costat d'això, al costat d'aquestes coses que es veien, el llenguatge dels homes de les dretes que estimulaven

aquesta acció violenta i subversiva, adulant-los, com fa pocs dies en el Palau de la Música Catalana el líder de la Lliga Regionalista adulant els elements de la F. A. I. Aquell dia el senyor Cambó, en aquella conferència que va donar abans de les eleccions generals, deia que ell s'explicava que certa part del proletariat adoptés posicions de violència, estigués inquiet, perquè feia dos anys i mig que només es legislava per a una part de la classe treballadora, que només es legislava per als treballadors socialistes. Això jo ho vaig sentir des de casa meua, perquè saben els senyors Diputats que es va radiar aquella conferència, i vaig poder sentir com el senyor Cambó va pronunciar aquestes paraules. Tenen massa valor aquestes paraules quan són altres les deixem passar en silenci. Ni el senyor Cambó ni cap dels senyors de la Lliga Catalana és capaç de demostrar seriosament que en aquests dos anys i mig de República s'hagi legislat per a una sola classe de treballadors. No hi ha cap llei de les que han sortit del Parlament de les Constituents que digui, com a article addicional, que d'aquesta llei solament en podran fer ús i solament podran beneficiar-se i solament podrà ésser aplicada als treballadors que estiguin afiliats a un organisme polític o un organisme sindical determinat. I això s'ha dit per un home que ha estat Ministre, per un home que possiblement està altra vegada catalogat entre els possibles ministrables. I bé, digueu-me si això no és una adulació i una instigació a la violència, una instigació a la protesta? Però és que encara hi ha més. Aquí es dolia el senyor Ventosa que no es guardi a les autoritats judicials aquell respecte que es mereixen. Tot el respecte a les autoritats judicials quan en són dignes. Però jo us demano, quin respecte poden mereixer aquestes autoritats judicials que sabem que agafen homes delinqüents, delinqüents professionals amb una carcassa d'home d'idees, i precisament al cap de dos dies es tornen a veure pel carrer sense haver-los aplicat cap classe de sanció? Quin respecte ens poden mereixer aquestes autoritats judicials que tres setmanes abans d'unes eleccions generals alliberen homes que se'ls ha trobat amb bombes dintre d'un taxi, el 8 de gener, homes que sabem que per allí on passen porten la perturbació a la classe treballadora, homes que sabem que són—sé la responsabilitat de les meves paraules i a què m'obliguen—saltjadors del Banc de Gijón? Vull que em digueu quin respecte poden mereixer-nos aquestes autoritats judicials!

I jo us dic que estem davant d'una maniobra de la reacció, d'una maniobra de dretes, i tota aquesta acció de caràcter convulsiu i revolucionari no és res més que justificar i possibilitar un Govern de reacció perquè ens esclafi a tots, que no distingirà si sou republicans d'esquerres o si sou socialistes. Nosaltres ens hem de posar en guàrdia i, abans que això arribi, adoptar totes aquelles actituds que creguem convenient adoptar. Perquè, jo us diré que, a més de les paraules, a més de les actituds, hi ha una pila de símptomes que demostren que aquí hi ha alguna cosa, alguns interessos que estan d'acord amb aquests moviments de caràcter subversiu que ja saben que no podran provocar una

revolució, ni transformaran per a res el règim capitalista.

Jo dic que analitzem el què representa la quantitat de pessetes que val tot aquest material en ferro, en dinamita, en altres substàncies, com la trilita, que poden produir aquests artefactes explosius. Jo us dic que les cotitzacions dels Sindicats—jo, que estic una mica dintre de les organitzacions obreres, encara que no sóc de les rengleres de la Confederació, sé el que recapten, no d'una manera exacta, però sí aproximada—jo us dic que això no és producte de les cotitzacions. Jo sé que els elements que viuen, i no treballen, en torn d'aquestes organitzacions, cobren sous de 14 a 18 duros cada setmana, i jo sé que això no surt de les cotitzacions d'avui, perquè avui, amb prou feines, es recapta. I llavors, d'on surten aquestes pessetes, pregunto jo?

Però és que encara hi ha més. És que creieu vosaltres que aquests líquids explosius que es tiren contra els autobusos, contra els tramvies, són productes que poden fabricar-se en un laboratori qualsevol, deficient, en un laboratori on no es tinguin aquelles coses, no ja indispensables, sinó uns aparells perfectes i costosíssims, per a poder fer aquest fòsfor líquid inflamable? Tot això no es pot fer en un laboratori de petita categoria, en un laboratori insignificant. Això s'ha de fer en un laboratori que tingui tots els elements i que els individus que els manegin sàpiguen el que es fan, perquè sinó correrien el risc de quedar morts en la manipulació d'aquests productes.

No hi veieu, senyors Diputats, no hi veieu, homes d'esquerra, no hi veieu, poble de Catalunya, alguna mà amagada, alguna cosa que fa jugar aquests pallassos, aquests ninots que es diuen «comunistes liberals» i que no són més que l'agent provocador per a evitar possibles accions revolucionàries de la classe conscient d'Espanya? No us diu res el fet que aquesta gent disposi de diners, d'elements, de tot el que cal per a poder realitzar aquesta acció que ella, pels seus propis mitjans, no podria portar a cap? Jo n'estic convençut, i ho estic perquè no és la primera vegada a Catalunya que veiem contactes tèrbols entre la gent de dretes i aquests elements provocadors. No és la primera vegada que nosaltres hem vist homes—deixeu-m'ho dir, perquè és veritat (si ho voleu discutir ho discutirem, que ja estem a punt)—hem vist homes de la Lliga Regionalista tractant amb confidents dels Sindicats obrers de Barcelona. No és pas la primera vegada; no ens ha d'estranyar, doncs, que ara continuï això. Però ja ho pagaran car, perquè hi ha elements amb els quals no es pot pactar, sinó que s'ha de transigir, i jo els asseguro que amb aquests elements tard o d'hora trobaran el càstig que es mereixen uns i altres per haver portat aquest estat d'alarma i d'inquietud i per haver desviat accions de caràcter intel·ligent i constructiu que el proletariat tenia en projecte portar a terme i de les quals encara no ha renunciat pas.

Jo voldria saber en aquest cas concret, en aquest interrogant que es presenta pels homes liberals d'Espanya i de Catalunya, que pensa el Govern de la Generalitat i que pensen els homes d'Esquerra Republi-

cana. Té interès? Evidentment, té interès. Fora de desitjar que aquestes eleccions no s'ajornessin per un temps massa llarg, que es portessin a terme quan més aviat millor, però té molta més importància saber què pensa el Govern de la Generalitat sobre aquest moment i sobre aquesta maniobra que nosaltres estem vivint, que estem tocant. Volem saber això, perquè jo crec que la única manera de desprestigiar el Govern, el Partit i el Parlament, és continuar l'obra liberal d'esquerra, socialitzant, laica, aguantant i conservant totes les essències revolucionàries del 14 d'abril. Tingueu en compte que el dia 14 d'abril el poble era amo del carrer. El 14 d'abril nosaltres hauríem pogut eliminar moltes coses. Varen creure homes de l'Esquerra i àdhuc companys del nostre propi partit, que s'anava a constituir un nou dret, que se'ns reconeixerien aquelles condicions necessàries perquè la nostra vida es pogués desenrotllar en termes de més humanitat i de més justícia. Nosaltres els creguérem, i ara no estem disposats a transigir; vosaltres tampoc no heu de transigir; heu de continuar, heu de començar a fer l'obra que encara no heu realitzat.

Per això jo, avui, encara que amb manca de preparació per a poder prendre part en aquests debats, ja que per unes lamentables circumstàncies companys nostres no poden estar aquí en aquest moment, porto l'ofertim d'aquells organismes que aquí representem, amb tota la responsabilitat de les meves paraules, per a sostenir i per ampliar l'obra liberal, democràtica i autònoma. Que si a Espanya passessin coses d'aquelles que nosaltres no podem tolerar, estem disposats a sotmetre'ns fins a fragmentacions, que ni en som partidaris ni creiem que siguin convenientes, però que abans que nosaltres ens vegem esclafats per aquesta obra de reacció, per aquesta maniobra reaccionària que arreu d'Espanya està planant, no ens fària res convertir-nos en aquell «islote

«cantilado» i demostrar que aquest illot acantilat encara és l'únic que avui a Espanya viu en liberal i en democràcia. I res més. (Aplaudiments en la Majoria i Minoria socialista.)

EL SENYOR VENTOSA I CALVELL FUIG D'ESTUDI

Es curiós les paraules tan reveladores amb que el senyor Ventosa i Calvell es referí a les greus denúncies del company Fronjosà:

«I, prescindint d'això i prescindint d'entrar en el tema que jo no crec que valgui la pena d'ésser examinat, almenys per nosaltres, de les relacions possibles, tenebroses i misterioses d'elements revolucionaris amb els elements de Lliga Catalana...»

Company FRONJOSA: Estic a la seva disposició si ho vol fer! (Rumors.)

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Crec que no val la pena.

Company FRONJOSA: Si vol li ho demostrare! (Continuen els rumors. El senyor President demana ordre.)

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Si la V. S. vol creure-ho, és lliure de fer-ho; jo no tractaré de desfer-ho. Em quedaré tan tranquil després d'això, perquè tinc la plena convicció que és una cosa que no sortirà de l'esperit de la V. S. i d'alguns altres que com vosaltres pensem.

Company FRONJOSA: Però, i les paraules del senyor Cambó?

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Ni les paraules eren les que deia la V. S. ni el sentit tampoc.

Company FRONJOSA: (Són uns artistes desfigurant la veritat!)

EL SINDICAT METAL·LURGIC DE BARCELONA U. G. T. A TOTS ELS TREBALLADORS DEL RAM

Davant dels innombrables acomiadaments que la Patronal Metallúrgica vé realitzant ininterrompudament, que embren la misèria més cruel i desplaçada a les llars proletàries, advertim a tots els treballadors de la indústria que s'abstinguin en absolut en tots aquests casos d'acceptar l'acomiadament sense abans informar-se degudament a la nostra secretaria de tots els mitjans de defensa que la legislació del Treball ens concedeix. També advertim amb molt d'interès que s'abstinguin de signar cap document sense haver rebut abans l'esmentada informació.

(Continuació)

L'ACUSACIÓ I EL SEU SENTIT POLITIC

L'acusació es basa en l'alta traïció de l'incendi del Reichstag.

Com deia el general Goering, amb aquesta acusació es pretén sotmetre el comunisme mundial al Tribunal de Leipzig. Es voldria demostrar la realitat d'aquestes vides de crims, de baixes passions, d'ambicions i de sentiments sanguinaris, que és com els petits burgesos es representen els partits marxistes. No cal dir que per provar això els testimonis no han mancat. L'holandès Lubbe és el primer cridat a declarar: un representant autèntic del lumpenproletariat en relació constant amb la gent de baixa condició. Ultra això es tracta de justificar els crims inoferts durant anys i anys el feixisme alemany ha vingut realitzant contra el moviment obrer de tots els matissos. És per això que cal veure l'incendi del Reichstag com el senyal d'alarma per al començament de la primera onada sanguinària del terror hitleria.

Una altra missió del Tribunal de Leipzig consisteix en vèncer la resistència sempre creixent que oposen els obrers alemanys contra la repressió feixista, mostrant-los amb l'exemple d'aquest tribunal la sort que tard o d'hora ha d'arribar a tot marxista. És la vella tàctica de les represalies.

A totes passades és indispensable fer culpables d'aquest crim de l'incendi als comunistes. A tal efecte un dels punts més impor-

L'INCENDI DEL REICHSTAG

tants és el de provar l'afiliació de Van der Lubbe al Partit Comunista i alhora el de demostrar que els quatre comunistes acusats han conspirat amb Van der Lubbe, tota vegada que cal demostrar al poble alemany i amb ell a tot el món sencer, que incendiar, destruir, assassinar i robar és cosa pròpia de marxistes.

QUE HA PASSAT AMB VAN DER LUBBE?

Al començament de les sessions, el President del Tribunal rebutja diverses acusacions formulades de l'estranger. Amb un to no gaire segur contesta aquestes atacs i insisteix mantent vegades que la justícia alemanya garanteix l'honestetat del procés i que no hi ha cap raó per a suposar el contrari; però fuig tant com pot de parlar de les conclusions del contra-procés de Londres.

Van der Lubbe és interrogat. Davant de l'auditori es desenrotlla una vida d'aventurer. Un minyó que volia travessar el canal, que ha vagabondejat per tots els països, que fa anys pertangué al Partit Comunista Holandès per sortir-ne poc abans d'ésser-ne expulsat (en abril 1931, és a dir, dos anys abans de l'incendi), que ha treballat com agent provocador entre els comunistes, i que

en una petita vila de la Saxònia es diu que es declarà nazi en una conversa amb un seguidor nazi de l'Ajuntament i que passà la nit en un camp nazi. (El testimoni Keil, un vell socialista, que així ho declarà, no gosa repetir aquesta declaració davant del Tribunal. Se'l torna al camp de concentració d'on se l'havia tret per declarar.) Van der Lubbe, durant el període d'instrucció, féu declaracions molt detallades i molt greus per als comunistes en un to molt viu i segur. Però què és el que de sobte li ha passat? Rarament contesta i quan ho fa, en lloc de fer-se seves les respostes que el President li dona fetes, contesta amb un possiblement, un potser sí i molt rarament amb una afirmació, a la qual fa seguir immediatament una negació. Amb prou feines escolta. Es completament apàtic. Posat dret, trontolla. Té la barba enfonsada sobre el pit. Fa grosses ulleres i les mans li tremolen totes.

El President li pregunta:
—Són comunista?
—No.
—Aleshores, què sou?
Silenci.
El president: —No us demanen si sou membre del Partit Comunista sinó si simpatitzeu amb les idees comunistes. Segons

la carta que tinc al davant meu, no hi ha cap dubte que l'acusat és comunista.

Silenci.
El silenci és la resposta usual d'aquest malfait, com així cal designar-lo. Solament hi ha un cas que dona una resposta decidida: Quan se'l pregunta si és nazi. Aleshores contesta amb un «no» categòric.

Van der Lubbe és un dels còmplices principals de l'incendi. Es recordarà que el nacionalista Oberföhren, qui per mitjà del seu company de partit Hugenberg, estigué en contacte amb el govern Hitler, el nazi Bell i el telepata Hanussen, amic íntim del comte nazi Heikdorf; els tres iniciats en els misteris de l'incendi, perderen llur vida d'una manera misteriosa. D'aquí es despreuen que les declaracions de Van der Lubbe deuen ésser perilloses.

Que li ha passat, doncs, a Van der Lubbe? Ha estat enverinat? Li ha estat subministrada alguna droga que li ha embotat la seva força cerebral? Ha estat hipnotitzat? O és que ha estat tan colpejat que es troba mig mort i no vol ni pot fer declaracions més extenses? De dia en dia, l'estat de salut de Van der Lubbe empitjora. Però el perill medical, el professor Bonnhöffer declara que Lubbe es troba en perfecte estat, tant del punt de vista físic com intel·lectual. Per altra banda, el metge se sent forçat a declarar que l'actitud de Lubbe testimonia la seva procedència comunista!

(Continuarà)

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Trimestre. . . 2'50 ptes.
Semestre. . . 4'50 "
Any. 8'00 "

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
Primer de Maig, núm. 7
Telèfon núm. 11482
BARCELONA



SERRA I MORET

cap de la minoria socialista al Parlament de Catalunya, qui a causa d'un accident fortuït, es produí, dijous de la setmana passada, la fractura d'una cama que l'obligarà a restar inactiu durant bastantes setmanes. Esperem i desitgem fervidament que el procés de guariment del nostre estimat company seguirà un desenrotllament favorable i que a no trigar gaire el podem veure reintegrat a la nostra vida política que tant necessita d'ell.

De les lluites sindicals

La destructiva actuació de la F. A. I.

Cal repetir, una i mil vegades, que això que coneixem amb el nom de F. A. I., és l'enemic més gran que té la classe obrera del nostre país. A ningú que no sigui un perfecte imbecil poden ja enganyar els titolats anarquistes, després del que recentment ha ocorregut arreu d'Espanya. Era ja força sospitós, i així ho denunciarem en un treball aparegut en aquestes mateixes pàgines, els contubernis que hi hagueren actí l'estiu passat entre els elements faistes d'alguns sindicats i la burgesia, contubernis encaminats a fer fracassar les lleis que a favor de la classe asalarada promulgà el Govern de la República, per obra dels socialistes. Exemples, els tenim, entre altres, en la renúncia al treball de dia del Sindicat faista de flequers, i el que succeí amb motiu de la vaga de la Construcció.

Veritat és que conegudes les confabulacions entre la fatídica C. N. T. i el partit lerrouista per fer caure el govern republicano-socialista, no hi havia motiu d'estranyar-se de res del que pugessin fer els dirigents d'aquella prostituada organització; així, no obstant, hauria costat encara bastant de creure que havia d'ésser precisament l'organització dirigida pels Ascasos i els Durrutis la que ajudés els monàrquics i reaccionaris a apoderar-se del Govern de la República.

No els val ja el voler justificar la seva estúpida campanya abstencionista, dient que ho han fet per respondre al sentir de la massa treballadora, perquè ningú que no sigui orb s'ho creurà. A ningú que no sigui un orat podran els faistes fer creure que un govern format per la conxorxa Lerroux-Royo-Gil Robles hagi de fer res pel benestar dels treballadors. Bé diuen els de la F. A. I., en la seva estúpida campanya anti-electoral, que els obrers no poden elegir llurs opressors, però no advertien a ningú que, abstenint-se de votar, entronitzaven de nou, als llocs de govern, els que abans de la República foren butxins actius dels obrers.

Ja és hora que els obrers, especialment els de Barcelona, es donin compte del gran xantage de què els fan víctimes uns quants subjectes immorals en nom d'aquest absurd del «comunismo libertario». Acl no hi ha, ni hi pot haver-hi, altre «comunismo libertario» que el que unes dotzenes de ganduls s'han establert entre ells per tal de reparar-se les cotitzacions que per procediments de violència arrenquen a bona part, encara, de la classe treballadora. Aquests farsants de la F. A. I. poden ésser ben comparats amb la canalla clerical, puix que uns i altres, per poder viure amb l'esquena dreta, esploten tòpics irrealitzables, com són la «gloria eterna», els uns, i el «comunismo libertario», els altres.

ADOLF SIMÓ

LA CLASSE OBRERA ESPANYOLA NO VOLDRA SEGUIR L'EXEMPLE D'ALEMANYA.

Les forces sindicals mundials

L'anuari de 1932 de l'Oficina Internacional del Treball comprèn una sèrie de quadros estadístics que faciliten una interessant vista panoràmica del moviment sindical mundial. Aquests quadros estan disposats segons les diverses orientacions sindicals i segons els països (amb indicació de la seu de la Central sindical en qüestió). L'extracte internacional es refereix a sis orientacions sindicals: orientació sindical lliure, representada per la Federació Sindical Internacional amb domicili a París; l'orientació confessional, representada per la Internacional Sindical Cristiana, amb domicili social aquesta en Utrecht; l'orientació comunista, representada per la Internacional Sindical Roja, amb domicili a Moscou; l'orientació anarquista, representada per l'Aliança Internacional de Treballadors, amb domicili a Madrid (abans a Berlín); l'Internacional dels Sindicats Independents, domiciliada a Utrecht i el Moviment Sindical dels dos continents americans, representat per la Federació Americana del Treball, domiciliada a Washington.

Dels 27.900.000 obrers sindicats censats l'any 1931, la Federació Sindical Internacional agrupa 13.500.000, la Internacional cristiana 1.400.000 i la Internacional roja 12.900.000. El 1932 (encara no es posseeix més que dues xifres sobre aquest particular) el nombre total era de 15.100.000, dels quals 13.500.000 corresponen a la F. S. I. i 1.500.000 als cristians. En el que es refereix a la Internacional Sindical Roja no es faciliten xifres; tota aquesta Internacional té com a índex molt proper a la realitat un gegantí punt de interrogació. En els quadros per països, Rússia figura amb 18.000.000 de sindicats per a 1932. En 1931 la Internacional Sindical Roja anunciava 12.000.000 de afiliats. En relació amb les xifres publicades per la Internacional Roja hem comprovat repetides vegades que

la immensa majoria dels efectius es refereixen a Rússia. En l'actualitat sembla desprender-se que els efectius russos sobrepassen els efectius de la Internacional Roja. Es a dir que aquesta Internacional es confon amb Rússia i a pesar d'això...

El moviment sindical extraeuropeu està molt dèbilment representat en les estadístiques. De 15.000.000 de sindicats censats en el Anuari de 1932, veiem que, exceptuant els 2.500.000 afiliats a la Federació Americana del Treball, aproximadament 1.500.000 sindicats es concedeixen únicament als països no europeus: Africa del Sud, 20.000; Argentina, 250.000; Austràlia, 369.000; Brasil, 419.000; Canadà, 235.000; Cuba, 20.000; Índies Britàniques, 66.000; Índies neerlandeses, 32.000; Japó, 333.000; Mèxic, 500.000; Nova Zelanda, 44.000; Palestina, 30 mil; Tunís, 11.000 i Venezuela, 36.000.

En el que es refereix a la força de les diverses orientacions, els quadres ens demostren que en 1932 a Alemanya (abans del feixisme) hi estaven representades cinc orientacions (el que suposa un màxim). Segueixen els Països Baixos amb cinc orientacions igualment, després Txecoslovàquia, França i Brasil amb 4. S'observen tres orientacions distintes a Espanya, Polònia, Suècia, Suïssa, Iugoslàvia, Canadà i Japó. Sols existeix una orientació i una central sindical a Dinamarca, Finlàndia, Gran Bretanya, Irlanda, Letònia, Lituània, Memel, Noruega, Rumania, Cèllan, Estats Units, Mèxic, Nova Zelanda, Palestina i Tunís. El major nombre de les organitzacions centrals (Centrals nacionals i altres organismes nacionals) es nota a Txecoslovàquia (14, però s'ha de tenir en compte que a més de les diverses orientacions, existeixen organitzacions delimitades lingüísticament); a Alemanya (7), als Països Baixos (6), a Polònia (6), a Suïssa (5) i a França (4).

L'anuari conté tres quadres relatius a les Secretaries professionals internacionals (SPI). Anuncien per a l'any 1931 13.900.000 afiliats (FSI: 13.500.000) repartits entre 29 S. P. I. (el que indica que entre les organitzacions afiliades a les S. P. I. existien algunes que no estan afiliades encara a la seva Central Nacional). Per a 1932 les xifres respectives són 13 milions 600.000 per a la FSI i 13 milions 600.000 per a les S. P. I. (Això no obstant no permet dir que tots els efectius de les S. P. I. depenen de la F. S. I., doncs, que pel que a aquesta es refereix té afiliats que no ho estan a una S. P. I. a través la seva organització professional). Per a 1931 la Internacional cristiana anunciava l'existència de 16 secretaries professionals internacionals amb 2.100.000 membres. En la signatura d'altres tendències trobem encara 6 internacionals professionals amb 13.000.000 d'afiliats per a l'any 1932; aquestes internacionals són: Federació Internacional de Sindicats independents (empleats) domiciliada a Estrasburg (472.000 afiliats en 10 països); organització anomenada «Ginebrina del Personal d'Hotels i restaurants»; Internacional de l'Ensenyança (comunista: 624.470 afiliats); Internacional dels oficials de la marina mercant, domiciliada a Anvers (35.000 afiliats); Internacional de la Policia (Berlín 153.984) i Internacional de viatjants de comerç (110 mil).

Aquests quadres constitueixen el primer intent d'aquesta naturalesa, però són molt interessants. Expressem l'esperança de què amb el temps i amb el concurs de les S. P. I., que en els seus anuals publicuen informes anàlegs, s'arribarà a reunir xifres cada vegada més segures. Per a major claredat seria convenient conèixer també la proporció que representen els obrers sindicats entre la classe treballadora.

Joventut Socialista de Catalunya

CONTINUANT LA TASCA

El 26 de novembre passat, requerits pels elements joves afiliats a la secció de Sabadell, de la U. S. C., el company Amat per la comissió de Cultura i el company Miret pel Comitè executiu d'aquesta Joventut, acudiren a l'esmentada localitat, per tal de prendre el primer contacte. Els companys organitzadors de la Joventut Socialista de Sabadell, acolliren francament i cordialment les nostres representants i aprofitaren la seva breu estada per a fer resaltar de manera esplendorosa llur noble i sincera camaraderia.

En una ampla conversa, foren expressades les finalitats generals de les Joventuts Socialistes i els procediments necessaris per a obtenir-les. Aceptat, d'una manera calurosament unànime els principals objectius que ens impulsen i guien, foren posats a discussió els detalls secundaris de l'organització interna.

Els nostres representants, no dubtaren a donar un ample vot de confiança als companys de Sabadell, —que demostraren saber on van i com hi van— en l'estructuració interna de l'entitat, ja que com a consellers directes de la peculiaritat, la psicologia i les característiques generals del poble sabadellenc, són els més indicats a precisar-la.

Fou pres, també, l'acord d'organitzar un acte de presentació de la Joventut Socialista de Sabadell, a realitzar en la primera quinzena de desembre i encarregades als nostres companys les gestions prop d'alguna personalitat del nostre partit, per tal de donar més relleu i importància a l'acte esmentat.

Per altra banda, els nostres representants observaren als companys de Sabadell, que al mateix temps que la Joventut Socialista de Catalunya estableix l'enllaç amb les Joventuts de les localitats més importants, aquestes carreguen amb la responsabilitat de fer-ho amb les joventuts de pobles i poblats de la rodalia, per tal com estem convençuts que solament amb el principi de la divisió del treball, s'arribarà ràpidament a la constitució d'una gran i forta Federació de Joventuts Socialistes Catalanes, que avui per avui és el nostre somni.

Acabada la missió dels nostres representants, aquests tornaren, emportant-se'n una impressió magnífica dels companys de la Joventut Socialista de

Sabadell, que presenten a les Joventuts de tot Catalunya com un exemple a seguir i emular.

Que tot Catalunya respongui com ha respost Sabadell, i Catalunya serà socialista. Endavant, doncs.

A LA JOVENTUT CONSCIENT

Llegint «Paraules a la Joventut», de Jaurés, escoltat en les converses sostingudes amb l'enyorat Campalans, fou com ingressarem a les rengleres del socialisme que defensà la «Unió Socialista de Catalunya». I avui, que les paraules de Jean Jaurés ressonen altra vegada, anunciant el perill d'una nova guerra, hem cregut que el nostre deure de socialistes és fer arribar el perill a tots els joves de la nostra terra, perquè amb els plecs de la nostra bandera socialista, amurada de sentiments humans, fem impossible aquest avenç que ara ja atemoreix totes les llars proletàries.

Penseu, joves de Catalunya i d'altres pobles d'Espanya, que si tots formem una pinya compacta en la lluita per la revolució social, no serà possible aquesta guerra. Penseu en aquesta crida, joves conscients! No fem el buit als d'una manera desinteressada, i en paga d'aquells ideals vivament sentits, fan el màxim esforç perquè siguin respectades les reivindicacions conquerides i les que falten completar per la pau social de la classe treballadora. Jo, com a socialista, us demano que ingressu a les rengleres de la «Unió Socialista de Catalunya», però si raons de tàctica fan que ens vegem separats, no feu, per això, irrealitzable la unió que ens ha d'alliberar del perill que ara estem amenaçats. Penseu, amics, en el cas d'Itàlia i Alemanya; aques dos països europeus ens donaran per sempre més la raó. Si els socialistes i comunistes alemanys haguessin format un sol grup compacte, avui Hitler estaria lluny de cometre els atropells que comet amb els nostres germans de classe. I ara, des d'ací, permeteu-me que faci una crida a tots els joves de cor generós i d'ample esperit, i els digui que la «JOVENTUT SOCIALISTA DE CATALUNYA» els espera, a fi que d'una manera categòrica diem en nostre «No passaran!» a aquells que ens assenyalen amb el ferro roent de la repressió.

JOAN SASPLUGAS

CONTRA LA REACCIÓ.
MARXISME

Es evident que el capitalisme es troba en un carreró, ja, sortida fàcil del qual és ben bé una fantasia.

La burgesia sap tan bé com nosaltres que anem a passos gegantins a la implantació d'un règim de vida (comunisme, socialisme) que no convé en absolut al seu viure egoista i gens humà, i sap també que la única manera d'aturar aquesta allau regeneradora de la Humanitat, és la implantació d'una reacció, brutal, sagnant, el més homicida possible.

Ara bé, aquesta gent s'han trobat de sobte convertits en lluitadors, després de tenir tants anys l'esquena guardada per les forces que al seu servei posava una monarquia tan funesta com irracional. Evidentment; es molt més perillós jugar amb la pròpia vida, que exposar una quantitat determinada perquè se la jugui un altre.

Això ho sap prou bé aquesta genteta, i per instint de conservació, molt natural, doncs fins els animals més insignificants en tenen, han buscat els éssers (no vull dir homes) que han de començar per compte seu la follia destructora, que justificarà la repressió, i que posarà novament la nostra malaurada nació en mans d'una gent que, sense fiscalització de cap mena, ens portaran allà on vulguin, començant per la pressió.

Semblava tasca impossible trobar algú capaç de seguir aquesta vil manobra, i, no obstant, s'ha trobat. I no ha estat una dotzena o dues, sinó que són centenars d'assassins, d'esquizofrènics, de visionaris acèfals, els que arreu d'Espanya han sorgit, plenes les mans d'explosius, l'instint veient bestialitat.

La vida de tota una collectivitat està decandint, desmoralitzada per l'allau bàrbara que l'ha sangrat en les seves parts més vitals. I ara resulta que tots aquells homes que quan van ocórrir els tristos fets de Casas Viejas, cridaven com femelles histèriques, i llançaven al rostre innocent dels socialistes la seva baba fètida, tota la bilis que amagaven els seus organismes de teoritzants fracassats, ara demanen, no ja una forta repressió, sinó l'extermini total de la xurma que aquests dies està



«Avant» és un assaig interessantíssim de publicació infantil escolar. El portat-veu de l'Associació d'Alumnes de l'Escola de Pre-aprenentatge de la Universitat Industrial, comprèn, en una desena de pàgines reneatipades, dibuixos i treballs literaris que revelen en llurs petits autors facultats ben prometedores. Heus aci, com a mostra, aquest senzill i emocionant tribut al nostre Campalans, publicat en el darrer número d'«Avant»:

«RAFAEL CAMPALANS

En Rafael Campalans ha mort. La mort dissordada d'en Rafael Campalans, ha tret del nostre costat, un dels homes que més estimava la Secció de Pre-aprenentatge i els seus alumnes. El conegut i popular Director de l'Escola del Treball es preocupava moltíssim de les nostres coses i tant és així, que la majoria dels fets que formen la història de la nostra Escola es deuen a ell; inclús la publicació d'aquest Butlletí i l'acampada de cada estiu a Riells del Fai.

En la Direcció de l'Escola sempre havia estat ell l'emprenedor de les coses; sempre havia predicat i treballat per al millorament de la classe obrera i així li valgué que fos estimat per tothom.

Queda el recurs de seguir els seus consells, i si són ben interpretats segurament reportaran molts beneficis a l'Escola.

Sigui aquest el més sincer homenatge, ja que en vida no li poguérem fer

R. FONOLL. 13 anys.»

jugant amb la tranquil·litat i prosperitat del nostre país. Així resulta, doncs, que els socialistes, dels quals s'havien dit tantes barbaritats, no han estat més que uns angelets de pessebre.

I no ha estat per culpa nostra, ja que tota la nostra energia s'ha vist sempre coaccionada per aquests mateixos republicans que ara, inconscientment, fan els jocs als que paguen, en demanar una repressió que equival a desitjar una dictadura.

I bé, companys marxistes: Posats en la disjuntiva, acceptem una dictadura, però no la que ara es busca, sinó la nostra: la dictadura del proletariat. La única dictadura que pot acabar, d'una vegada i per sempre, amb la bestialitat que invadeix el nostre país.

I això, companys, ja sabem com s'aconsegueix...

J. A.

AVUI, SISENA LLIÇÓ DEL CURS D'ECONOMIA

Avui, a dos quarts de vuit del vespre, tindrà lloc la sisena lliçó d'Economia política a càrrec del company R. Folch i Capdevila, a l'aula 27, en la qual desenvoluparà el tema «Els factors de la producció».

BIBLIOTECA DE LA JOVENTUT

Es van rebent d'una manera continuada, les aportacions dels companys i simpatitzants. Esperem que tots els nostres afiliats contribuïran amb llur donatiu a augmentar i enriquir la creixent biblioteca d'aquesta Joventut.

A més, posem en coneixement dels companys que en la darrera reunió del comitè executiu, s'acordà subscriure'n's a «El Socialista» i «Renovación», òrgans respectius del partit socialista i les joventuts socialistes espanyoles. Avisarem en el seu moment l'arribada dels primers exemplars.

EL NOSTRE CORRESPONSAL A MADRID

Possessionats els companys elegits de llur càrrec de diputats a Corts, podem anunciar que el company Barjau ha estat encarregat de la correspondència parlamentària a Madrid del nostre setmanari i que a partir de la setmana pròxima, els nostres lectors podran gaudir de les cròniques que el nostre company ens trametrà periòdicament des de Madrid.

ECOP. — Rosselló, 84 — Barcelona

Hem entrat en una època de tirania en la qual la revolució és un dret.

LARGO CABALLERO